

fast en lille Tid. Men er der da nogen værre Forbrydelse til end at overfalde et uskyldigt Barn. Er det ikke det værste Tyveri af alle? Det kan vi Kvinder vist nok blive enige om og Mændene vel med. Men hvorfor gør vi da ikke mere for at indskrænke og forhindre Sædelighedsforbrydelser mod Børn? for noget maa der kunne gøres. Jeg læste forleden i en Artikel i »København«, at Børns Vidnesbyrd ikke kan gælde. Jeg har netop den stik modsatte Mening. Er der nogen, der straks lægger Mærke til Smaating og til Folks Udseende, saa er det Børn, Ting, som vi Voksne slet ikke har Øje for. Jeg husker for en Tid siden, at jeg havde Besøg af en Veninde. Hun gik lige igennem Stuen, hvor mine mindste Børn, 5 og 6 Aar, sad. Da hun var borte, sagde den ene: »Hun var ikke pæn!« og den anden: »Hun havde Vat i Ørene!« Og jeg husker, da min ældste Pige var saa lille, at hun endnu ikke kunde tale, da kunde hun, naar vi vaskede, og vi spurgte hende, hvis de forskellige Forklæder var, altid pege bestemt paa den, hvem det tilhørte. Jeg er vis paa, at mange Mødre har gjort denne lagttagelse. Jo, Børn bruger deres Øjne godt, vel netop fordi Tankerne og Talen ikke optager dem saa meget. Og det er denne Evne, jeg tror, at vi maa og kan tage i Brug. Jeg er vis paa, at et Barn langt sikrere vilde kunne give en Beskrivelse af den Mand, der havde overfaldet det og havde indgydt det en saadan Rædsel, end en voksen. Men det kommer meget an paa, hvem der forhører dem. Det skulde ikke være en Politimand, og det skulde ske i al Stilhed, for man kan meget let forvirre et Barn ved at fare frem imod det. Det skulde naturligvis helst være en Kvinde. Hvordan skal man ellers faa fældet en saadan Mand og gjort ham uskadelig, naar Barnets Vidnesbyrd ikke kan gælde, for andre Vidner vil det jo blive vanskeligt at skaffe, da en Sædelighedsforbryder jo nemt kan lokke et Barn i Enrum og naturligvis altid gør det. — Jeg fik en Gang det Svar af en Herredsfoged, da jeg spurgte ham, hvad der kunde fælde en saadan Forbryder, imod hvem alle Vidnesbyrd stemmer overens, og som ikke havde andet Vaaben tilbage end at benægte. »Ja, hvis f. Eks. 50 Børn havde set det!« Synes De, man faar stor Respekt for vore Sædelighedslove, naar de kan fortolkes saaledes. For det vil jo sige det samme som, at for Børn er der ingen Ret at faa, og nu er vi ved Kærnen af Sagen. Det er det vi maa have og maa kunne faa. — Muligvis kan den ny Retsreform hjælpe os noget i denne Retning ved sine Nævningedomstole,

jeg ved det ikke, men dér er jo igen den Fejl, at i dem kan Kvinder ikke faa Sæde. Og saa maa vi have mere og navnlig bedre Politi, helst en Del kvindeligt Politi, som de allerede har flere Steder i Udlandet. Med de Hjælpe-midler man har nu i Cyklerne, maa Politiet kunne befare lange Strækninger hver Dag, saa fredelige Folk kunde komme til at gaa mere trygt og ufredelige mindre trygt, nu er jo det omvendte Tilfældet. Det er jo saadan nu, at paa de Veje, der fører ind til de store Byer, risikerer man udenfor Bygrænsen ligesaa let at møde en Løve som en Politimand. — Og saa maa vi have strengere Straf for Sædelighedsforbrydelser mod Børn, ikke disse meningsløse Straffe paa højst 2 og 4 Aar, og naturligvis et Kriminalasyl for de i sædelig Henseende mindre tilregnelige. — Jeg begriber ikke, at Mændene kan være tjent med, at Børn skal vokse op med den Tanke, og det nødes de til under vore nuværende retsløse Tilstande for Børn, at fremmede Mænd skal de aldrig tro, aldrig følge med, aldrig tage mod en Ti-øre eller Brystsukker af. Det maa og skal kunne blive anderledes, baade for Mændenes, for Kvindernes og fremfor alt for Børn-nes Skyld. Derfor lad os tage fat paa at forbedre disse sørgelige Forhold og begynde hellere i Dag end i Morgen. Mine Forslag er altsaa disse:

Først og fremmest dette —

At Børns Vidnesbyrd i Sædelighedsforbrydelser skal have mere Gyldighed.

Mere Politi, helst kvindeligt, og strengere Straf for Sædelighedsforbrydelser mod Børn, og Kriminalasyler for de i den Henseende mindre tilregnelige Personer.

Under Forhandlingen viste der sig stor Interesse for det fremsatte Spørgsmaal, og Enighed om, at D. K. S. burde tage Sagen op. Mange tog Ordet. Overretssagfører *Munch-Petersen* udtalte, at intet Vidnesbyrd fra en enkelt Person kunde eller burde fælde et Menneske, og at Dommeren ikke blot havde Pligt til at efterspore, hvem der var den skyldige, men fuldt saa meget til at paase, at ingen uskyldig straffedes.

Paa Forslag af Frøken cand. phil. *Helene Berg* vedtoges det at nedsætte et Udvalg, der kunde tage hele Spørgsmaalet op til Overvejelse og mulig senere fremkomme med Forslag om, hvad D. K. S. kunde foretage sig i denne Sag. Endvidere opfordrede hun Fællesmødet til som en Art Fortsættelse af D. K. S.'s Møde i København d. 26. Juni